

nedgang i handelsværdien. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.1.3.

De krav, som stilles fra amtsrådets side, vil ikke altid have karakter af ekspropriation i Grundlovens forstand, men ud fra en billighedsbetragtning vil indgreb, der forårsager tab, altid udløse erstatning. Tilsvarende gælder for krav stillet efter miljøbeskyttelseslovens § 26 a til opfyldelse af indsatsplaner i forbindelse med drikkevandsbeskyttelsen.

Vurderingen af betydningen af de konkrete krav og af størrelsen af det økonomiske tab som følge heraf kan være vanskelig, idet en række parametre vil indgå heri. Der vil endvidere kunne forekomme tilfælde, hvor det konkrete krav til driften kun indebærer en ubetydelig merudgift eller besvær ved driften, men som det vil være rimeligt at kompensere. Også i disse tilfælde foreslås det derfor, at konkret fastsatte krav efter en billighedsbetragtning altid udløser erstatning for dokumenterede tab på samme måde, som det er tilfældet efter miljøbeskyttelseslovens § 26 a.

Ligesom sager om ekspropriation til naturgenopretning efter naturbeskyttelseslovens § 60 og erstatning for fredninger kan afgørelse om erstatningsfastsættelsen påklages til Naturklagenævnet og Taksationskommissionen.

Til § 19 h

Det forudsættes, at de nødvendige udgifter til en tilstrækkelig, løbende forvaltning af Natura 2000-områderne kan finansieres dels ved at yde tilskud til amtskommunerne inden for rammerne af bevillinger, der afsættes på de årlige finanslove, dels ved omprioritering af det af Miljøministeriet finansierede bloktilskud til amterne på 46 mio. kr. årligt til naturforvaltning. Vedrørende finansiering henvises i øvrigt til afsnit 3. i de almindelige bemærkninger om lovforslagets økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige.

Stk. 1 giver hjemmel til at yde tilskud til amtskommunerne. Det forudsættes, at amtsrådet, før det indgår aftaler eller træffer afgørelser efter forslaget kapitel 2 a, ansøger den relevante statslige myndighed i henhold til gældende regler om tilskud til dækning af eventuelle udgifter til økonomisk kompensation til lodsejere m.v. Det forudsættes endvidere, at amtsrådene i størst muligt omfang udnytter andre, alternative finansieringsmuligheder, herunder medfinansiering fra EU, private fonde, kommuner, vandværker m.v., samt anvender det eksisterende bloktilskud på 46 mio. kr. årligt til indsatsen i Natura 2000-områderne.

Såfremt et erstatningsbeløb ændres efter klage til Naturklagenævnet eller Taksationskommissionen el-

ler efter søgsmål, og der er afgivet statsligt tilsagn til amtsrådet om dækning af udgifterne, ændres tilsagnet i overensstemmelse med den endelige afgørelse af erstatningsbeløbet.

Bestemmelsen i stk. 2 fastlægger, at finansieringsforpligtelsen er amtskommunens, såfremt der er indgået aftale eller truffet afgørelse efter forslaget kapitel 2 a uden tilsagn fra staten om hel eller delvis finansiering. Bestemmelsen er især møntet på den situation, hvor amtskommunens eventuelle udgifter finansieres af det ovenfor nævnte bloktilskud til naturforvaltning.

Med bemyndigelsen i stk. 3 vil der kunne udarbejdes en bekendtgørelse, der nærmere fastlægger, hvilke procedurer m.v. amterne skal følge i forbindelse med disse sager.

Til nr. 12

Efter naturbeskyttelseslovens § 21 må der ikke anbringes plakater, fritstående skilte, lysreklamer og andre indretninger i reklame- og propagandøjemed i det åbne land. Der er ikke mulighed for dispensation fra forbuddet, hverken permanent eller midlertidigt.

Efter stk. 2 er bl.a. virksomhedsreklamer (nr. 1), som anbringes i umiddelbar tilknytning til virksomheden, undtaget fra forbuddet, når de ikke virker dominerende i landskabet. Også mindre oplysningsskilte (nr. 4) vedrørende næringsdrift eller virksomhed opsat på egen ejendom eller ved indkørsel til egen ejendom fra nærmeste offentlige vej eller private fællesveje er undtaget. De nærmere regler herom fastsættes af miljøministeren.

Der er ved bekendtgørelse nr. 840 af 4. september 2000 fastsat regler om mindre oplysningsskilte (placering, størrelse og udseende) og om reklamer på idrætsanlæg, herunder golfbaner. Efter disse regler kan amtet i nærmere bestemt omfang tillade opsætning af reklamer på idrætsanlæg samt i særlige tilfælde meddele tilladelse til midlertidig opsætning af reklamer i forbindelse med idrætsarrangementer.

Forbuddet mod friluftsklamer og propagandaskilte blev indført med naturfredningsloven i 1937. Bestemmelsen har været håndhævet restriktivt både fra domstolens og de administrerende myndigheders side. Det har betydet, at det åbne land hidtil har været friholdt for skæmmende reklamer og propagandaskilte – en situation, som klart adskiller Danmark fra en række andre lande i Europa.

Etablering af erhvervsvirksomheder i overflødiggjorte landbrugsbygninger i det åbne land har i de senere år skabt et ønske om øget adgang til at opsætte vejvisningsskilte til virksomhederne. Dette er for nogle år siden imødekommet i lovgivningen, dels med